

Conceptregeling voor internetconsultatie

Regeling van de Minister van Economische Zaken en Klimaat van , nr. WJZ/ Error! Unknown document property name., tot wijziging van Bijlage 2 van de Regeling CO₂-heffing industrie in verband met dispensatierechten voor restgassen en aanpassen benchmarks

De Minister van Economische Zaken en Klimaat,

Gelet op artikel 16b.3, derde lid, van de Wet milieubeheer;

Besluit:

Artikel I

De Regeling CO₂-heffing industrie wordt als volgt gewijzigd:

A

Na artikel 40 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 40a. Correctie restgassen

1. Indien de productbenchmark-subinstallatie voor cokes of vloeibaar ijzer restgassen omvat die worden uitgevoerd naar een in het EU-ETS opgenomen installatie ten behoeve van de productie van meetbare warmte, niet-meetbare warmte of elektriciteit, wordt het aantal dispensatierechten dat is berekend overeenkomstig artikel 30 of 31, verminderd met de emissie die wordt toegewezen aan de productie van de hoeveelheid uitgevoerde restgassen overeenkomstig de regels voor het bijwerken van de benchmarkwaarden zoals opgenomen in paragraaf 10.1.5 van bijlage VII van de Verordening kosteloze toewijziging van emissierechten, waarbij de vermindering maximaal het aantal overeenkomstig artikel 30 of 31 berekende dispensatierechten bedraagt.

2. Het aantal dispensatierechten dat wordt berekend voor een installatie die restgassen als bedoeld in het eerste lid invoert, is gelijk aan de emissie die wordt toegewezen aan de productie van deze hoeveelheid ingevoerde restgassen overeenkomstig de regels voor het bijwerken van de benchmarkwaarden zoals opgenomen in paragraaf 10.1.5 van bijlage VII van de Verordening kosteloze toewijziging. Het aantal dispensatierechten is niet groter dan het aantal dispensatierechten dat op grond van het eerste lid in mindering is gebracht.

B

Bijlage 1, onderdeel II, wordt gewijzigd als volgt:

1. Na onderdeel 5 wordt een onderdeel ingevoegd, luidende:

5a) Voor de productbenchmark-subinstallaties cokes en vloeibaar ijzer: de totale hoeveelheid naar een andere ETS-installatie uitgevoerde restgassen ten behoeve van de productie van meetbare warmte, niet-meetbare warmte of elektriciteit uitgedrukt in TJ en de gewogen gemiddelde emissiefactor van deze restgassen, uitgedrukt in tCO₂ per TJ.

2. Na onderdeel 8 wordt een onderdeel ingevoegd, luidende:

8a) De totale hoeveelheid restgassen ten behoeve van de productie van meetbare warmte, niet meetbare warmte of elektriciteit, afkomstig van een productbenchmark-subinstallatie voor cokes of vloeibaar ijzer, die zijn ingevoerd vanuit een andere ETS-installatie uitgedrukt in TJ en de gewogen gemiddelde emissiefactor van deze restgassen, uitgedrukt in tCO₂ per TJ.

C

Bijlage 2 van de Regeling CO₂-heffing industrie komt te luiden:

Bijlage 2. bij de artikelen 30 tot en met 35, 39 en 40

Benchmark	Eenheid	Benchmarkwaarde (dispensatierechten/eenheid)
Raffinaderijproducten	CWT	0,0228
Cokes	ton	0,217
Gesinterd erts	ton	0,157
Vloeibaar ruwijzer	ton	1,288
Ongelegeerd staal uit vlamboogovens	ton	0,215
Hooggelegeerd staal uit vlamboogovens	ton	0,268
Gietijzer	ton	0,282
Vorgebakken anode	ton	0,312
[Primair] aluminium	ton	1,464
Grijze cementklinker	ton	0,693
Witte cementklinker	ton	0,957
Kalk	ton	0,725
Dolime	ton	0,815
Gesinterde dolime	ton	1,406
Vuurgepolijst glas ("floatglas")	ton	0,399
Flessen en potten in kleurloos glas	ton	0,290
Flessen en potten in gekleurd glas	ton	0,237
Continuglasvezelproducten	ton	0,309
Bekledingsstenen	ton	0,106
Vloerstenen	ton	0,146
Dakpannen	ton	0,120
Gesproeidroogd poeder	ton	0,058
Minerale wol	ton	0,536
Pleisterkalk	ton	0,047
Droog secundair gips	ton	0,013
Gipsplaat	ton	0,110
Kortvezelige kraftpulp	Adt	0,091
Langvezelige kraftpulp	Adt	0,046
Sulfietpulp, thermomechanische en mechanische pulp	Adt	0,015
Teruggewonnen papierpulp	Adt	0,030
Krantenpapier	Adt	0,226
Ongecoat fijnpapier	Adt	0,242
Gecoat fijnpapier	Adt	0,242

Kristalpapier	ton	0,254
Testliner en golfblad	Adt	0,188
Ongecoat karton	Adt	0,180
Gecoat karton	Adt	0,207
Roet	ton	1,485
Salpeterzuur	ton	0,230
Adipinezuur	ton	2,120
Ammoniak	ton	1,570
Stoomkraken	ton	0,681
Aromaten	CWT	0,0228
Styreen	ton	0,401
Fenol/aceton	ton	0,230
Ethyleenoxide/ethyleenglycolen	ton	0,389
Vinylchloride (monomeer)	ton	0,155
S-pvc	ton	0,066
E-pvc	ton	0,181
Waterstof	ton	6,840
Synthesegas	ton	0,187
Natriumcarbonaat	ton	0,753
Warmtebenchmark	TJ	47,3
Brandstofbenchmark	TJ	42,6

Artikel II

Deze regeling treedt in werking met ingang van 1 januari 2023.

Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

's-Gravenhage,

De Minister van Economische Zaken en Klimaat,

TOELICHTING

1. Inleiding

De Regeling CO₂-heffing industrie is een regeling die zijn grondslag vindt in de Wet milieubeheer en bepaalt de hoogte van de CO₂-heffing en CO₂-dispensatierechten voor de industrie. De onderhavige wijziging van de Regeling CO₂-heffing industrie (hierna: Regeling) bevat een wijziging die betrekking heeft op het wegnemen van financiële risico's bij de overdracht van restgassen voor een installatie die die restgassen verwerkt.

Daarnaast bevat deze wijzigingsregeling de nieuwe benchmarks die vanaf 1 januari 2023 van toepassing zullen zijn. Deze benchmarks komen overeen met de benchmarks die voor de Europese handel in emissierechten (EU ETS) gelden.

2. Dispensatierechten in het geval van restgassen

Met de Wet CO₂-heffing industrie is de CO₂-heffing ingevoerd. Die heffing is vormgegeven als een heffing met een afnemende vrijgestelde voet. Een deel van de uitstoot wordt vrijgesteld (in de vorm van dispensatierechten). Dat wil zeggen dat alleen de emissies belast zullen worden die met het oog op de industriële reductiedoelstelling van het Klimaatakkoord en daaropvolgende herijkingen, gereduceerd moeten worden. De emissies die zijn vrijgesteld, corresponderen met de reductievrijstelling en worden lineair afgebouwd tot in het jaar 2030.¹

Restgassen die vrijkomen bij een productieproces kunnen worden ingezet bij met name de opwekking van elektriciteit omdat ze nog voldoende calorische waarde hebben. De CO₂-emissie die bij de verbanding van restgassen door de elektriciteitscentrale ontstaat, valt onder de CO₂-heffing.² De dispensatierechten werden op grond van de Regeling CO₂-heffing echter alleen toegekend aan de exploitant van het productieproces waarbij restgassen vrijkomen en niet aan de verwerker (de elektriciteitscentrale) ervan. De gedachte is geweest dat dispensatierechten verhandelbaar zijn waardoor de exploitant en verwerker onderling een overeenkomst sluiten waarbij de dispensatierechten worden overgedragen. Als restgassen door een ander worden verwerkt, hoort daarbij dat ook de dispensatierechten mee gaan naar de verwerker.

Omdat de dispensatierechten pas in het jaar na afloop van het kalenderjaar op de rekening in het register dispensatierechten industrie worden gestort (artikel 16b.16, derde lid, van de Wet milieubeheer) blijkt er echter een risico te zijn bij faillissement. In het jaar dat de restgassen door een elektriciteitsproducent verwerkt worden, zijn de dispensatierechten nog niet van die elektriciteitsproducent. Mocht de exploitant in datzelfde jaar failliet gaan dan is de elektriciteitsproducent een concurrente schuldeiser en is het allerminst zeker welk deel van de dispensatierechten die aan de exploitant worden toegekend nog worden overgedragen aan de elektriciteitsproducent. Om dit risico af te dekken zal de elektriciteitsproducent dure bankgaranties moeten afsluiten. Dat is een ongewenste situatie. Met artikel 40a van de Regeling CO₂-heffing industrie en het invoegen van de onderdelen 5a en 8a in Bijlage 1, onderdeel II is beoogd dit op te lossen. De dispensatierechten worden bij degene die de restgassen uitvoert in mindering gebracht (artikel 40a, eerste lid) en de degene die invoert, krijgt dispensatierechten (artikel 40a, tweede lid). Deze nieuwe voorziening is beperkt tot restgassen van de productiebenchmark-subinstallatie voor cokes en vloeibaar ijzer omdat voor die categorieën het risico van faillissement bij aanleverende bedrijven de voorziening rechtvaardigt.

¹ Kamerstukken II 2020/21, 35575, nr. 3, p. 3.

² Kamerstukken II 2020/21, 35575, nr. 3, p. 20.

3. Relatie benchmarks CO₂-heffing met EU ETS

De Europese Commissie publiceert iedere vijf jaar nieuwe waarden voor alle benchmarks voor EU ETS (alle productbenchmarks, de warmtebenchmark en de brandstofbenchmark). De vigerende benchmarks voor ETS zijn door de Europese Commissie vastgesteld in Uitvoeringsverordening (EU) 2021/447 van de Commissie van 12 maart 2021 tot vaststelling van herziene benchmarkwaarden voor de kosteloze toewijzing van emissierechten voor de periode van 2021 tot en met 2025 overeenkomstig artikel 10 bis, lid 2, van Richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad (PbEU 2021, L 87) (hierna: Uitvoeringsverordening (EU) 2021/447). De benchmarks voor de handelsperiodeperiode 2021–2025 zijn 15 maart 2021 gepubliceerd en op 4 april 2021 van kracht geworden. Deze aanscherping was aanvankelijk te laat bekend gemaakt om ook volledig van toepassing te verklaren op de CO₂-heffing. Om zoveel mogelijk aan te sluiten bij EU ETS is daarom in 2021-2022 in de heffing gebruik gemaakt van de benchmarks van de handelsperiode 2016-2020, aangescherpt met 0,2% per jaar. Vanaf 1 januari 2023 zijn de benchmarks van die aansluiten bij die voor EU ETS op de CO₂-heffing van toepassing.

4. Toetsen

De regeling is voorgelegd aan de Nederlandse Emissieautoriteit (NEa) voor een handhaafbaarheids-, uitvoerbaarheids- en fraudegevoeligheidstoets (HUF-toets) .

PM

De benchmarks zorgen op zichzelf niet voor extra lasten. De lasten zijn afhankelijk van de reductiefactor die naar verwachting via het Belastingplan 2023 zal worden aangepast en op 1 januari 2023 in werking treedt.

5. Consultatie

PM

6. Inwerkingtreding

De inwerkingtredingsdatum van de wijzigingsregeling is 1 januari 2023. Hiermee wordt aangesloten bij de vaste verandermomenten.

De Minister van Economische Zaken en Klimaat,